

DREPTUL

LEGISLAȚIUNE — DOCTRINA — JURISPRUDENȚA — ECONOMIA POLITICĂ

APARE ODATĂ PE SĂPTĂMÂNĂ

Director : C. G. DISSESCU

Prim-Redactor : SILIU RĂDULESCU

COSTUL ABONAMENTULUI
A SE VEDEA PE COPERTĂ

REDAȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA
3, STRADELA SF. SPIRIDON, 3

B. P. RADULESCU
REDACTOR-ADMINISTRATOR

Eugen Petit.—*Doctoratul în drept.*

Vasile C. Șerban.—*Despre dreptul de despăgubire acordat martorilor.*

I. Postulache.—*Tribunalul pentru copii și adolescenți.*

Jurisprudența Română.—*Inalta Curte de Casație și Justiție, s. II.*—Accelerarea judecăților.—Divorț.—Apel.

(Voica Petre Isidor cu Petre Isidor).

Idem, s. III.—Accelerarea judecăților.—Materie comercială.

—Apel.—Opoziție introdusă anterior.

(Direcția G-lă C. F. R. cu judecătorul-sindic al falimentului L. Singer).

Curtea de Apel București s. II vacanță.—Faliment.—Cerere de reabilitare.—Achitarea capitalului.—Dobânzi.

(I. Schauer cu judecătorul-sindic).

Tribunalul Ilfov s. I com.—Faliment.—Cerere de reabilitare.

—Achitarea capitalului.—Dobânzi.

(I. Schauer cu judecătorul-sindic).

Trib. Dâmbovița, s. I.—Execuție mobilă — Scutiri. — Creanță de chirie.

(Gh. Iosifoiu cu Al. Zarabin).

Bibliografie.

Doctoratul în drept.

Se povestește că pe când Viena, capitala Austriei, era în plină splendoare, descinde acolo într-o bună zi un american, cu familia, servitori, trăsură și cai. Jankeul, după ce adunase milioane de dolari în Lumea Nouă, devenind repede nu știu cărui produs alimentar, avea ambiția de a obține titluri universitare, pentru dânsul și familia lui în Lumea Veche. Ori, se știă că în Austria se fabrica *Herr doctor* cu duzina.

Se prezintă omul nostru decanului facultății de drept, achită în prim rând taxele de rigoare, face câteva donații ici și colo și, în sfârșit, după o formalitate de examen iată-l devenit doctor în drept. Nemulțumit însă cu atât, repetă aceleași demersuri pentru soția lui și izbutește a deveni și aceasta *Frau doctor*.

Dar mai avea americanul și doi băeți, pe cari după oarecare eforturi în dolari îi pomăzuește și pe dânsi doctori, ceiace face în urmă și cu cele două fiice ale sale.

Cum însă pofta de mâncare vine mâncând, se gândeste Jankeul cum ar epata el burghezii din țara lui, dacă și servitorii lui ar avea titlul de doctor.

Cu oarecare greutate și după plata unor taxe speciale și planul acesta îi reuși, astfel că era gata de

a se întoarce în patrie, când un gând nou îi veni în minte.

Se prezintă din nou și este primit cu onorurile datorite unui doctor la decanal facultății de drept.

— „Domnule Decan, îi spune el, am venit să vă fac o nouă și ultimă cerere . . .”

— „Vă rog — îl încurajează acesta — vorbiți domnule doctor”.

— „M'am gândit că pe câtă vreme mai sunt încă „la Viena, ași putea să obțin titlul de doctor și „pentru . . . cailor mei . . . Vă rog, fiți bun de căutați „bine regulamentele facultății, că poate veți găsi „un paragraf care să autorizeze aceasta . . . Sunt gata „să achit taxe oricât de mari”.

La auzul acestora, decanal binevoitor cheamă secretarul și amândoi încep a răscoli toate terfeloagele din arhivă, până la cele mai străvechi, doară și doară ar găsi vre-un articol care să arate procedura după care se poate acorda cailor titlul de doctor în drept . . . Străduindu-se lor remânând însă zadarnică, decanul se văzu nevoit la un răspuns negativ.

Americanul însă insistă contrariat:

— „Bine, domnule decan, dar cum ați găsit cu pu- „tință să faceți doctor din mine un simplu negustor, „doctoreasă din soția mea o biată gospodină, doc- „tori din fii și ficele mele care nu au terminat încă „liceul și în sfârșit doctori din toți servitorii mei „cari nu au făcut nici clasele primare, mă surprinde „faptul că acelaș lucru nu'l puteți face și cu inteli- „gentele animale cari îmi trag trăsura?”

La acestea decanul răspunse:

— „Intr'adevăr, Domnule doctor, este regretabil „că după legile și regulamentele actualmente în „vigoare în Austria, la noi toți măgarii pot deveni „doctori, dar cailor însă nu!”

* * *

Se putea oare să rămânem noi în această privință mai în urmă! După o muncă încordată de trei ani și examene strălucite, tinerilor noștri licențiați pătrunși de știința dreptului, trebuie să li se pună la dispoziție mijloacele de a o aprofunda. — Elemente de talent, tineri cu reputație bine stabilită, abia

șteptau crearea de catedre nouă ca să poată străluci. Dintre aceștia, după ce am dat o primă categorie facultăților din Ardeal pentru cursurile de licență, o altă serie de epigoni urma a fi plasată la catedrele de doctorat din nou create în întreaga țară.

Este adevărat că unii dintre noii numiți nu prea fac cursuri. Dar ce-are aface! Strălucirea culturai românești ei o duc peste hotare, în diferitele comisiuni unde sunt delegați, — când nu o pun în serviciul intern al vre-unei partid politic.

Este drept că pe terenul juriic nu se prea văd noi lucrări! Dar ce importanță pot avea câteva cărți de drept apărute și cine se mai ocupă de ele? Sunt destui magistrați cari muncesc în această privință! În special d. Hamangiu lucrează cât zece.

Total este să avem doctori, doctori mulți, cât mai mulți și la aceasta am reușit deplin, trebuie s-o recunoaștem.

Cascada bilelor albe la examene este puternic alimentată de sistemul invincibil și bine organizat al stăruințelor. Candidații jonglează cu biletele de recomandatie. Ei trec dela o facultate la alta după jocul unor anumite calcule, care de cele mai deseori reușesc. Sălile de cursuri sunt însă virgine.

Rezultatul?

La examenul de capacitate pentru magistratură se prezintă elemente atât de slab pregătite, încât dacă comisiunile respective ar lăsa la o parte îndulgența lor inexplicabilă, curând vor rămâne multe locuri vacante în magistratură. Pleduariile tinerilor avocați — pe de altă parte, și afară de mici excepții — devin încercări ridicole.

Nu vom mai avea magistrați, după cum nu avem oameni de știință avocați, în schimb doctorii în drept se înmulțesc și cu ei candidații la catedre universitare.

* * *

De curând Facultatea de drept din Iași a trimis Curței noastre de apel, ultimele teze pentru doctorat. Am văzut printre ele o broșurică „despre *recidivă*” și o alta tratând despre „*Origina și funcționarea consiliilor de război*” (sau ceva identic). Nu am vroi să jignim pe nimeni întrând într'o analiză mai amănunțită, dar punem aceste două teze cu subiectul lor alături d. ex. de „*Cauza obligațiilor*” a d-lui Traian Ionașcu sau de „*Standardul juridic*” al d-lui Marcel Stati și ne întrebăm: este oare posibil ca Facultățile noastre să deprecieze ele singure titlul de doctor în drept?

Este oare posibil ca în special Facultatea din Iași, pe care o ilustrat-o un Matei Cantacuzino și Dimitrie Alexandresco și care numără și astăzi printre profesorii săi atâția oameni de știință și talent, să acorde titlul de doctor tot astfel cum se făcea odinioară în Austria?

Dar defuncții Matei Cantacuzino și Dimitrie Alexandresco nu erau ei singuri decât simpli licențiați.

Doresc totuși țării mele să mai aibă câțiva cari să se apropie de tălia acestora. Pentru unul chiar, am putea renunța bucuroși la toți doctorii nou născuți din sânul facultăților noastre, cari visează catedre universitare, ocupând în treacăt funcții cari se întâmplă a fi politice, spre a le servi de tramolină în viitor.

Titlul nu importă. Știința este totul. Titlul trebuie să prezume știință. În caz contrar facultățile în loc de a pregăti oameni de știință, devin adevărate fabrici de vanitoși în goană după titluri. Aceștia sunt dușmanii culturai și zădărnicesc propășirea unui popor.

Eugen Petit.

Mănăstirea-Neamțului, 31 August 1928.

Despre dreptul de despăgubire acordat martorilor

Legitimitatea dreptului de despăgubire acordat martorilor chemați a depune atât în pricinile civile cât și în cele penale nu a fost nici odată de nimeni contestat.

Mijloacele legale pentru realizarea acestui drept nu au fost însă la noi totdeauna aceleași.

Astfel în Codul de Procedură civilă din 1865, art. 203, unde este sediul materiei, îl găsim sub următoarea redacțiune: „Dacă un martor cere despăgubiri pentru venirea sa, judecata va hotărî cifra acestei despăgubiri, după starea și profesiunea martorului, după depărtarea domiciliului său și timpul ce a pus în această cercetare. Această îndemnizare se va plăti de îndată de partea care a citat pe martor“.

Textul art. 203 pr. civ. ridică în practică o sumă de dificultăți și anume: pentru valorificarea acestui drept, martorul căruia i se acordau despăgubirile urma să facă toate formele de execuțiune prin corpul de portărei, achitând în prealabil toate taxele de execuțiune, cari taxe fiind adesea cu mult mai mari de cât quantumul despăgubirilor reclamate urma de la sine că cel în drept renunța la suma despăgubirilor acordate, calea execuțiunii pentru dobândirea acestui drept fiind prea costisitoare, adesea chiar covârșind suma despăgubirilor reclamate și astfel textul art. 203 cuprinzând în aparență dispozițiuni cari tindeau la satisfacerea unui drept cu totul legitim, era sortit în realitate să rămână totdeauna o literă moartă.

Codul de procedură civilă din 1865 a fost revizuit la 1900. Experiența făcută timp de 35 de ani a dictat în mod imperios această revizuire din do-

rința unită cu nevoia de a se da justițiabililor o cale cât mai sigură și cât mai scurtă pentru realizarea drepturilor lor și pentru asigurarea, în special, a mijloacelor de execuțiune a hotărârilor judecătorești,

Cu acest prilej art. 203, așa cum l-am redat mai sus, a fost și el modificat, înlăturându-se neajunsurile mai sus semnalate,

Intr'adevăr, în ședința Camerei din 3 Martie 1900, deputatul N. I. Bărbulescu a propus un amendament prin care a cerut ca despăgubirile acordate martorilor să se poată executa și pe cale administrativă. Amendamentul a fost primit și de către ministrul Justiției de atunci, D-l C. G. Dissescu, și de către Comitetul delegaților, iar Senatul în ședința din 13 Martie 1900 a votat fără nici o obiecțiune textul art. 203, venit de la Cameră sub următoarea redacțiune: «Dacă un martor cere despăgubire pentru venirea sa, judecata va hotărî cifra acestei despăgubiri, după starea și profesia martorului, după depărtarea domiciliului său și timpul ce a pus în această cercetare, condamnând pe propunătorul martorului la plata acestei sume prin deosebită încheiere a ședinței, *încheiere care va fi executorie și pe cale administrativă*».

Evident că prin modificarea adusă acestui aticol dându-se posibilitate martorilor de a uza și de calea administrativă pentru dobândirea dreptului lor de desdaunare, s'a găsit o formulă mult mai comodă și mult mai sigură pentru realizarea și pentru protecțiunea acestui drept, până atunci nu în de ajuns de bine ocrotit.

Corespunzător art. 203 pr. civ. care reglementează modul de execuțiune al încheierilor în această materie, ce emană de la o Curte sau de la un Tribunal de primă instanță, avem în legea judecătorilor de Ocoale art. 88. Textul acestui articol prevede că în ori și ce afaceri martorii au dreptul la o despăgubire dacă o cer, și judecătorul este în drept a le-o acorda, condamnând de îndată printr'o încheiere executorie pe partea care i-a propus.

Dispozițiunile cuprinse în acest articol sunt completate prin dispozițiunile art. 130 din Regulament, care prevede textual următoarele; „Judecătorii de Ocoale vor acorda martorilor despăgubiri, dacă cer, condamnând de îndată pe partea care i-a propus, printr'o încheiere, pe care o va redacta în ședință chiar. Încheierea fiind executorie, se va elibera martorului copie pe hârtie liberă, investită cu titlu executoriu, spre a putea urmări despăgubirea acordată.

O observațiune avem de făcut în legătură cu cele cuprinse în art. 130 din Regulament.

Aceste dispozițiuni regulamentare privitoare la eliberarea pe hârtie liberă a copiilor de pe încheierile judecătorului, a investiții lor cu formula

executorie, și a execuțiunii lor fără justificarea taxelor de timbru prescrise prin noua lege a timbrului, întru cât nu sunt cuprinse în lege, credem, după cum cu drept cuvânt s'a recunoscut de către unii comentatori, că pot fi refuzate de către judecător, el neavând nici o bază legală pentru a le sustrage rigorii acestor taxe, deși supunerea legală la plata acestor taxe de timbru, trebuie să o recunoaștem, constituie un impediment serios care se opune la realizarea, pe această cale, fără mari sacrificii, a drepturilor despre cari ne-am ocupat.

Vasile C. Șerban
Magistrat
Negrești-Vaslui

Tribunalul pentru copii și adolescenți

— Cu ocazia unificării Codului penal —

Haosul legilor ce se aplică pe teritoriul României întregite, a impus instituirea diverselor comisii pentru unificarea codurilor penal, civil, etc.

Din câte știm, Codul penal cel mai înaintat în lucrări, este terminat și gata să fie depus Parlamentului, ca să devie lege.

Câte un exemplar a fost înaintat încă sub ministeriatul defunctului Gh. Mârzescu, diverselor instanțe spre „cercetare și propuneri“, ce s'ar găsi cu cale. Cu această ocaziune, un lucru care trebuia să intereseze nu știu dacă a fost obiectul preocupărilor celor în drept.

Mai ales după război, procentul înfractorilor adolescenți și chiar copii, a crescut simțitor și puține sunt instanțele care să un aibă cazuri supuse judecăței. În Franța există legea din 7 Martie 1914 ale cărei dispoziții puteau fi strecurate la noi.

Cunoaștem toți sistemul penitenciar de la noi, mediul și mai ales rezultatul acestui sistem. Statisticile ne pot edifica și cred că nu e deplasată propunerea ca la unificarea codului penal să se fi adoptat dispozițiunile legii citate. Din comisiunea de redactare face parte savantul profesor de drept penal d-l Iulian Teodorescu, directorul „Revistei Penitenciare“ și președintele Cercului de studii penale. D-sa profund cunoscător în materie și mai ales al stărilor de la noi, nu a crezut necesar a introduce ceva din inovațiile legii franceze. În privința vârstei de nerăspundere penală fixată la 13 ani și a instrucțiunii ce se face în cazul unei crime — de către un specialist, fost magistrat, profesor, în raportul constatările ce a făcut asupra mediului în care a trăit minorul, avizând la mijloace de regenerare nu poate fi aplicat și la noi? Infractorul copil este deferit unui tribunal civil constituit „tribunal pentru copii“, care judecă în camera de consiliu, iar dacă erau complici majori, procesul este disjuns.

Acest tribunal astfel constituit ia măsuri de protecție, ordonă măsuri de tutelă, nepronunțând nici o condamnare.

În ce privește cei mai mari de 13 până la 18 ani, ei sunt deferiți „Tribunalului pentru adolescenți“, care dacă constată că au lucrat fără discer-

nământ, atunci se iau aceleași măsuri de educație ca și pentru cei sub 13 ani.

Dacă tribunalul pentru adolescenți constată că s'a lucrat cu discernământ și minorul este între 13—16 ani, atunci se trimite la „o colonie pentru tinerii deținuți“, unde pe lângă munca agricolă la care sunt supuși, o deosebită grijă se dă și educației lor.

Celor între 16—18 ani li se aplică pedeapsa majorilor în cazul când Tribunalul constată discernământul.

Cei mai mici de 13 ani și celor între 13—18 ce au lucrat fără discernământ, sunt încredințați fie la stăpâni — dacă nu au părinți — sau la înstituiții de patronaj și supraveghiați foarte de aproape în educația ce o primesc, în conduita ce o au. În cazul când nu dă dovadă de îndreptare atunci este izolat, într'o colonie de reformă.

Cunoaștem situația de la noi și principiile arătate mai sus ar micșora numărul recidiviștilor de mai târziu, redând societății multe elemente îndreptate.

Lipsa de educație și influența mediului viciat ne dă mai mulți infractori decât cei din naștere.

Ar fi timpul ca și la noi să se înceapă o acțiune sănătoasă în această direcție.

I. Postulache,
Magistrat, Mihăileni—Dorohoi.

JURISPRUDENȚA ROMANĂ.

INALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE S. II

Audiența de la 27 Februarie 1928

Președinția D-lui Const. Gh. Rătescu, președinte

Voica Petre Isidor cu Petre Isidor

ACCELERAREA JUDECĂȚILOR. — DIVORȚ. — APEL. — APLICAREA DISPOZIȚIUNILOR ART. 35 DIN LEGEA DE ACCELERARE.

Cu toate că în materie de divorț există o procedură specială reglementată de chiar codul civil, totuși întru cât în acea procedură ne existând nici o dispozițiune cu privire la forma și mențiunile ce trebuie să cuprindă petițiunea de apel, urmează că apelul și în materie de divorț trebuie să cuprindă mențiunile și să fie făcut după forma prevăzută de art. 35 din legea accelerării judecăților, intrucât anterior acestei legi dispozițiunile de procedură în această privință se complectau cu dispozițiunile procedurale din dreptul comun.

No. 74 Recursul făcut de Voica Petre Isidor în contra Deciziunii cu No. 13/937 a Curții de Apel din Constanța în proces cu Petre Isidor.

Curtea deliberând,

Văzând motivul I de casare astfel formulat:

„Violarea art. 35 și 37 din legea de accelerări, greșită interpretare și aplicare a titlului VI, cap. I cod. civil și abuz de putere“.

Având în vedere că din examinarea deciziunii atacată cu recurs se constată că recurența a cerut a se anula apelul declarat de intimat în contra sentinței No. 25/927 dată de Tribunalul Constanța secția II, pe

motiv că acesta, în petițiunea de apel, nu a indicat domiciliul sau reședința recurente, intimată în apel, și nici motivele de fapt și de drept pe care se sprijină;

Că, instanța de apel a respins cererea motivând că după art. 53 din legea accelerării, această lege nu se aplică materiilor pentru care s'a instituit o procedură specială, ca în speță;

Având în vedere că potrivit textului citat, legea accelerării judecăților formează, în materie civilă și comercială, înaintea Tribunalelelor și Curților de Apel, procedura de drept comun și ea se aplică și materiilor pentru cari prin legi s'a instituit o procedură specială în măsura în care și sub regimul procedurilor anterioare se complectau prin dispozițiunile dreptului comun;

Având în vedere că deși în materie de divorț s'a instituit o procedură specială prevăzută de codul civil, totuși ea nu conține nici o dispozițiune cu privire la forma și mențiunile ce trebuie să cuprindă petițiunea de apel, astfel că anterior legii accelerării această procedură se complectă cu dispozițiunile de drept comun și deci în prezent cererea de apel trebuie să conțină indicațiunile arătate în art. 35 din sus zisa lege;

Având în vedere că deși Curtea de Apel, pentru a respinge incidentul propus de recurență s'a întemeiat pe un motiv greșit în drept, totuși întrucât apelul intimatului a fost respins ca neîntemeiat, recurența nu a fost întru nimic prejudiciată, așa că devine fără interes discutarea în fond a acestui motiv de casare.

Pentru aceste motive, respinge.

INALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE S. III-a

Audiența de la 4 Iulie 1928

Președinția D-lui Oscar N. Nicolescu, Prim-Președinte

Direcțiunea Generală a C.F.R. cu Judele-sindic al falimentului L. Singer.

ACCELERAREA JUDECĂȚILOR. — MATERIE COMERCIALĂ. — TERMENUL DE APEL. — DE CÂND ÎNCEPE A CURGE. — ART. 904 C. COM. — ART. 41, 53, 57, DIN LEGEA DE ACCELERĂRI.

ACCELERAREA JUDECĂȚILOR. — OPOZIȚIE INTRODUSĂ ÎNAINTE DE LEGEA ACCELERĂRII. — JUDECAREA EI DUPĂ PUNEREA ÎN APLICARE A ACESTEI LEGI. — TERMENUL DE APEL. — DUPĂ CARE LEGEA ARE A FI SOCOLIT. — ART. 41 DIN LEGEA ACCELERĂRII.

I. Dispozițiunile art. 904 cod. com. potrivit cărora în materie comercială, termenul de apel contra hotărârilor pronunțate în prima instanță este de 30 de zile și începe pentru sentințele date contradictoriu din ziua pronunțării lor și numai pentru cele date în lipsă din ziua comunicării, iar dacă sentința s'a dat asupra unei opozițiuni din ziua respingerii, indiferent dacă sentința s'a pronunțat în lipsă sau cotractoriu, au fost abrogate în urma legii pentru accelerarea judecăților din 19 Mai 1925 care prin art. 41 a dispus că termenul de apel în materie civilă și comercială este de 15 zile și curge în toate cazurile de la comunicarea hotărârii.

2. Legea în vigoare în momentul pronunțării

unei hotărâri judecătorești fiind cea care determină căile și termenile pentru a o ataca, urmează că deși o opozițiune a fost introdusă înainte de promulgarea legii de accelerare a judecăților, totuși din moment ce sentința dată asupra ei a fost pronunțată sub imperiul acestei legi, termenul de apel în contra acestei sentințe urmează a se calcula potrivit dispozițiilor art. 41 din legea accelerării.

No. 722.—Admis după divergență recursul făcut de către Direcțiunea Generală a C. F. R. în contra Deciziei cu No. 119 din 18 Iunie 1927 a Curții de Apel din București S. III în proces cu Judele-sindic al falimentului L. Singer.

S'au ascultat D-nii avocați Berindei pentru recurentă și George Eliescu și Marian pentru intimăți.

Curtea deliberând,

Asupra motivului de recurs :

«Violarea art. 53, 41, 57 și 58 din legea din 1925 pentru înlesnirea și accelerarea judecăților înaintea Tribunalului și Curților de Apel precum și pentru unificarea competenței judecătorilor, și exces de putere, deoarece Curtea de Apel prin violarea jusziselor texte din lege a aplicat dispozițiuni din codul comercial ce numai există, în loc de a aplica suszisele texte de lege».

Având în vedere că prin decizia supusă recursului, Curtea de Apel din București a respins ca tardiv apelul făcut de recurentă — la 26 Noembrie 1926 — contra sentinței comerciale a Tribunalului Ilfov cu No. 288 din 18 Octombrie același an, pe motiv că deși această sentință a fost pronunțată după punerea în aplicare a legii pentru accelerarea judecăților, opoziția însă asupra căreia s'a dat această hotărâre a fost introdusă sub regimul vechei proceduri (art. 904 c. com.) care prevede că termenul de apel în contra hotărârilor date în contradictor — cum e în speță — este de 30 zile și curge dela pronunțare ; ori, în cazul de față, apelul a fost făcut peste acest termen.

Considerând că prin motivul de recurs, recurenta, Direcțiunea generală C. F. R., critică această soluțiune a instanței de fond ca fiind dată cu violarea art. 41, 53, 57 și 58 din legea dela 1925 pentru accelerarea judecăților și arată în dezvoltarea motivului că, potrivit acestor texte, legea accelerării înlocuind dispozițiunile procedurale din dreptul comun, civil și comercial, este aplicabil în speță, întrucât apelul se judecă sub imperul ei, și deci termenul de apel trebuie socotit conform acestei legi de 15 zile dela comunicare, iar apelul trebuia considerat ca făcut în termenul legal, întrucât sentința nu era comunicată.

Considerând că art. 904 cod. com. dispune că în materie comercială, termenul de apel contra hotărârilor pronunțate în prima instanță este de 30 zile ; că acest termen începe : pentru sentințele

date contradictoriu, din ziua pronunțării lor ; pentru cele date în lipsă, din ziua primirii copiei depe sentință ; că dacă hotărârea s'a dat asupra unei opozițiuni, termenul de apel curge din ziua respingerii opozițiunii, fie că sentința s'a pronunțat în lipsă sau contradictoriu cu oponentul.

Considerând că această dispozițiune a format dreptul comun în materie comercială până la promulgarea legii pentru accelerarea judecăților din 19 Mai 1925, căci art. 41 din această lege a abrogat art. 904 din codul comercial dispunând că termenul de apel în materie civilă și comercială este de 15 zile și curge de la comunicarea hotărârei, abrogare care rezultă și din art. 57 al legii din 1925 ; că această lege formează acum, după art. 53, în materie civilă și comercială procedura unificată de drept comun pe întreg teritoriul țării.

Considerând că este de principiu că legea în vigoare în momentul pronunțării unei hotărâri judecătorești determină căile și termenile pentru a o ataca.

Considerând, în speță, că deși opozițiunea a fost introdusă înainte de promulgarea legii de accelerare a judecăților, totuși sentința asupra ei a fost pronunțată sub imperiul legii noi.

Că dar, cu privire la termenul de apel în contra acestei sentințe, urmează a se aplica legea nouă, adică dispozițiunea art. 41 din această lege care nu se găsește a fi înlăturată prin cele prescise de art. 53 lit. a din lege, întrucât acest text se ocupă de materiile pentru cari prin legi s'a instituit o procedură specială, ceiace nu este cazul.

Considerând, pe lângă aceasta, că prin art. 58 din noua lege de procedură accelerată, se prevede că vechea procedură de drept comun nu se mai aplică — în ce privește acțiunile introduse sub regimul ei — de cât înaintea instanței în care se găseau la punerea legii în aplicare, urmând ca în instanța de apel să se judece după legea nouă.

Că, întrucât, în speță, prima instanță s'a terminat prin judecarea opozițiunii ce a avut loc după intrarea în vigoare a noiei legi, este evident că tot ce se referă la apel, și deci termenul lui și punctul de plecare, urmează a fi socotit tot după această lege, adică potrivit art. 41, de 15 zile de la comunicarea hotărârei.

Că, judecând și hotărând altfel, Curtea de Apel a aplicat greșit în speță art. 904 c. com. și a violat dispozițiunile art. 41 din legea pentru accelerarea judecăților.

Că dar, motivul de casare este întemeiat și recursul urmează a fi admis.

Pentru aceste motive, casează.

CURTEA DE APEL DIN BUCUREȘTI

Secția II de vacanță

Audiența dela 25 Iulie 1928

Președinția D-lui C. Cătuneanu, consilier

I. Schauer cu Judecătorul-sindic

FALIMENT. — FALIT. — CERERE DE REABILITARE. — ACHITAREA CAPITALULUI. — PE CE TIMP TREBUESC ACHITATE DOBÂNZILE. — ART. 826 COD. COM. ȘI 1907 COD. CIVIL.

Dacă legiuitorul comercial prin art. 826 cere falitului pentru reabilitarea sa, plata integrală în capete și interese a creanțelor, de aci nu se poate deduce—în lipsă de o dispoziție formală—că în ce privește plata dobânzilor a înțeles să deroage de la prevederile de ordine publică ale art. 1907 cod. civil, permițând astfel reclamarea lor și peste termenul de cinci ani de la data exigibilității, după care plata acelor dobânzi este stinsă în virtutea prescripției edictată prin textul de mai sus.

No. 118.—Admis apelul făcut de I. Schauer în contra sentinței comerciale cu No. 314/928 a Tribunalului Ilfov S. I comercială în proces cu Judele-sindic.

S'au ascultat D-nii avocați Edelstein pentru apelant, Ipsă fiind Judele-sindic.

Curtea,

Asupra apelului de față făcut de către I. Schauer în contra sentinței comerciale No. 314/928 a Tribunalului Ilfov secția I com. prin care i s'a respins cererea de reabilitare ce făcuse cu petițiunea înregistrată la No. 29443 din 8 August 1927.

Având în vedere actele de la dosar și susținerile apelantului.

Având în vedere că Tribunalul a respins cererea de reabilitare a apelantului de astăzi pe două considerațiuni și anume:

1) Că falitul nu a satisfăcut în totul condițiunile de formă cerute de art. 827 din codul de comerț, întrucât una din copiile după cererea de reabilitare în loc să fie afișată la Camera de comerț a fost afișată pe sala Primăriei; și

2) Că falitul deși justifică achitarea capitalului creanțelor admise la masa falimentului, nu dovedește însă pentru cele pe cari le-a consemnat la Casa de Depuneri că a plătit integral și dobânzile acestor creanțe pe tot timpul dela data exigibilității fiecăreia din ele până în ziua cererei de reabilitare.

Având în vedere că, în ce privește primul motiv, pentru care Tribunalul a respins cererea de reabilitare a falitului I. Schauer, se constată din lucrările dela dosar, că dacă într'adevăr Corpul portăreilor a afișat greșit una din copiile depe cererea de reabilitare la Primărie în loc de Camera de comerț, ulterior însă s'a îndreptat această greșeală afișându-se copiile și la Camera de comerț, astfel că astăzi prin efectul devolutiv al apelului cerințele de formă ale art. 827 c. com. se găsesc îndeplinite, și din acest punct de vedere nu mai există motiv pentru ca cererea de reabilitare să fie respinsă.

Având în vedere că, în ce privește cel de al doilea motiv pentru care Tribunalul a respins cererea de reabilitare a falitului, dacă într'adevăr potrivit art. 826 codul comercial falitul pentru a putea obține

reabilitarea sa trebuie să plătească integral în capete și interese toate creanțele admise la masa falimentului, de aci însă nu rezultă, după cum susține Tribunalul, că cuvântul „integral“ din acest text trebuie înțeles ca privind și achitarea dobânzilor acelor creanțe pe tot timpul exigibilității fiecăreia din ele, până în ziua cererei de reabilitare, trecându-se astfel peste limita termenului de cinci ani, după îndeplinirea căruia pentru dobânzile sumelor împrumutate dispozițiunile de ordin publică ale art. 1907 c. civ. acordă prescripții.

Considerând că, dacă într'adevăr se decide că în ce privește plata integrală a creanțelor pe care o cere legiuitorul prin art. 826 cod. comercial, prescripția ca și novațiunea nu poate fi cuprinsă printre celelalte modalități de stingerea datoriilor care ar echivala plata acelor creanțe, nu tot astfel urmează a se decide și în ce privește plata dobânzilor acelor creanțe, în privința cărora operează prescripțiunea de cinci ani, admisă de legiuitor prin art. 1907 cod. civil, deoarece această prescripție nu se bazează pe o simplă prezumție de plată, ci ea a fost edictată în vederea unor considerațiuni de ordine publică și de interes general pentru a împiedica ruina debitorului care ar putea fi provocată prin marea creștere a datoriilor, și constituie astfel o adevărată liberațiune în afară de orice prezumție de plată.

Că astfel fiind, prin simplul fapt că legiuitorul comercial prin art. 826 cere falitului pentru reabilitarea sa plata integrală în capete și interese a creanțelor, nu se poate deduce, fără altă dispozițiune formală, că a înțeles să deroage de la prevederile de ordine publică ale art. 1907 cod. civil permițând astfel reclamarea dobânzilor și peste limita termenului de cinci ani prevăzut de acest text.

Că deci, în speță, întru cât se constată că apelantul a depus pentru sumele consemnate la Casa de Depuneri și dobânzile pentru primii cinci ani, și cel de al doilea motiv pentru care Tribunalul a respins cererea de reabilitare a apelantului are a fi înlăturat și în consecință urmează ca admițându-i-se apelul să fie declarat reabilitat.

Pentru aceste motive, redactate de D-l Consilier S. Rădulescu, admite apelul.

Semnați: C. Cătuneanu, S. Rădulescu, I. Zenovie.

TRIBUNALUL ILFOV, Secția I com.

Audiența de la 27 Februarie 1928

Președinția D-lui Coman Negoescu, președinte

I. Schauer cu Judecătorul sindic

FALIMENT. — FALIT. — CERERE DE REABILITARE. — CONDIȚIUNI PENTRU ADMITTEA EI. — PLATA CAPITALULUI. — PLATA DOBÂNZILOR. — PE CE PERIOD DE TIMP TREBUE FĂCUTĂ. — ART. 826 C. COM. — ART. 1907 COD. CIVIL.

Pentru ca un falit să poată fi reabilitat, nu este suficient să facă dovada că a achitat integral capitalul creanțelor admise la masa falimentului, ci trebuie să dovedească și achitarea integrală a dobânzilor creanțelor pentru cari a consemnat sumele la Casa de Depuneri, pe tot timpul exigibilității fiecăreia din ele până în ziua cererei de reabilitare, deoarece dispo-

zițiunile art. 1907 cod. civil cari prevăd prescripția de cinci ani în ce privește plata dobânzilor, nu pot fi aplicabile în această materie, în care art. 826 și 828 cod. comercial, cer achitarea „integrală” a creanțelor, atât în ce privește capitalul cât și în ce privește dobânzile.

No. 314.—Respinsă cererea de reabilitare făcută ee I. Schauer în proces cu Judecătorul-sindic.

S'a ascultat D-l avocat Edelstein din partea falitului, lipsă fiind Judecătorul-sindic.

Tribunalul,

Asupra cererii de reabilitare făcută de falitul I. Schauer cu petiția înreg. No. 29443 din 8 August 1927.

Având în vedere că după art. 826 și următoarele din codul de comerț pentru ca o cerere de reabilitare să poată fi primită trebuie să satisfacă următoarele condițiuni de formă: 1) Copie de pe ea să stea afișată, timp de două luni, la ușa Tribunalului, la Bursă și la Camera de comerț și să fie publicată de două ori, la interval de câte o lună, prin Monitorul Oficial, și următoarele condițiuni de fond: 1) falitul să fie achitat integral în capete, interese și cheltueli toate creanțele admise la masa falimentului; 2) să nu se formuleze împotriva cererii nici o opoziție din partea creditorilor sau terților interesați, care să se găsească fundată; 3) falitului să nu fi fost condamnat pentru bancrută frauduloasă, fals, furt, abuz de încredere, exerocherie și depiladare de bani publici, iar dacă a fost condamnat pentru bancrută simplă, să fi executat condamnățiunea, și 4) acțiunea penală pornită împotriva falitului, după deschiderea falimentului, să fi fost închisă.

Având în vedere că în speță din examinarea actelor produse de falit, în sprijinul cererii sale de reabilitare, se constată că numitul nu satisface în totul condițiunea de formă, deoarece una din copiile dupe cerere, în loc de a fi afișată la Camera de Comerț, a fost afișată pe sala Primăriei, și nu îndeplinește condițiunea întâi de fond, deoarece dacă falitul justifică că a achitat capitalul creanțelor admise la masa falimentului, nu dovedește, pentru cele pentru cari a consemnat sumele la Casa de Depuneri, că a plătit integral dobânzile acestor creanțe, pe tot timpul de la data exigibilității fiecăreia din ele până în ziua cererii de reabilitare, știut fiind că, după declararea falimentului, dobânzile creanțelor negarantate cu ipotecă, gaj sau alt privilegiu, sunt suspendate numai față cu masa creditorilor (art. 718 cod. comercial).

Având în vedere că falitul nu se poate pune la adăpostul prescripțiunii de cinci ani, prevăzută de art. 1907 din codul civil, fiindcă art. 826 și 829 din codul de comerț cer achitarea „integrală” pe deplin a creanțelor, atât în ce privește capitalul, cât și în ce privește dobânzile; impun deci stingerea datoriiilor falitului, prin dezinteresarea completă a creditorilor, ceea ce nu e cazul prescripțiunii de cinci ani, prevăzută de art. 1907 cod. civil, care nefiind bazată atât pe prezumțiunea de plată, cât pe considerațiunea de ordine publică, de a se împiedica ruina debitorilor prin acumularea dobânzilor necerute la timp, e un mod de stingere a datoriiilor falitului, în ce privește dobânzile, neînsoțit de satisfacerea efectivă a creditorului, condițiune cerută în mod formal de codul de comerț, pentru obținerea reabilitării.

Că atât de adevărat este acest lucru, că în Franța,

unde era o dispozițiune similară cu dispozițiunea din codul de comerț român, pentru a fi posibilă admiterea reabilitării prin plata dobânzilor numai pe cinci ani, a fost nevoie de o lege specială, legea din 30 Decembrie 1903, lege care, spre a face mai ușoară reabilitatea este necesară și în România.

Că prin urmare, neîndeplinite fiind două din condițiunile cerute de art. 826 c. com., cererea de față e nefondată și cată a fi respinsă.

Pentru aceste motive, respinge.

Semnați: *Coman Negoescu, M. Grădișteanu.*

TRIBUNALUL DÂMBOVIȚA S. I

Audiența dela 3 Octombrie 1928

Președinția D-lui N. Georgescu-Ceptura

Gh. Iosifoiu cu Al. Zarabiu

EXECUȚIE MOBILIARĂ. — SCUTIRI. — CREANȚA DE CHIRIE. — ART. 407 PR. CIV.

EXECUȚIE MOBILIARĂ. — ÎNTELESUL AL. 2 SI AL. 4, ART. 407 PR. CIVILĂ.

1. Art. 407 pr. civ., care arată bunurile ce pot fi urmărite între altele și pentru chirie, are în vedere creanța pentru prețul chiriei datorit locatorului, ce procură pentru acest preț folosința unui lucru chiriașului.

2. Art. 407, al. 4 pr. civ., care scutește de urmărire o vacă, sau doi boi, sau 5 capre, etc., nu contrazice dispozițiile al. 2 al aceluiaș articol, care scutește toate vitele ce servesc la cultura pământului, ci fiecare din aceste aliniate vizează o situație deosebită: al. 4 vizează pe oricine, indiferent de ocupație, pe când al. 2 vizează numai pe cultivatorii de pământ, iar acestora li se aplică și al. 4 al art. 407 pr. civ.

No. 373.—Admis în parte contestația făcută de Gr. Iosifoiu.

Tribunalul,

Asupra contestației de față introdusă prin petiția înreg. la No.;

Având în vedere actele din dosar și susținerile părților;

Având în vedere că contestatorul a susținut, că intimatul nu poate să urmărească obiectele arătate la No. 1, 2 și 4 din procesul-verbal de sequestru, dresat de d-l Portărel al acestui tribunal N. Petrescu, fiindcă după art. 407 pr. civ. aceste obiecte se urmăresc numai pentru creanțe de alimente, chirii, etc., ceea ce nu se află în speța de față;

Că intimatul a susținut că creanța sa este o creanță de chirie, iar în caz când se va socoti că nu este o creanță de chirie, intimatul tot putea să urmărească din vitele contestatorului, sau o vacă, sau 2 boi, după cum alegea contestatorul.

Având în vedere că din actele dela dosar se constată că creanța intimatului, constatată prin hotărârile dela dosar, rezultă din rezilierea unui contract de închiriere, fiindcă contestatorul nu i-a pus la dispoziție intimatului imobilul

închiriat; ca consecință a acestei rezilierii, contestatorul a fost obligat să-i restituie intimatului arvuna de 10.000 lei dată, cum și 5000 lei daune;

Având în vedere că pe baza titlului executor obținut, intimatul a început urmărirea mobilă contra contestatorului, sequestrându-i acestuia o vacă, doi boi, o căruță, 2000 kgr. fân și alte obiecte; că, în contra acestei urmăriri s'a făcut contestația de față, susținându-se cele arătate mai sus;

Considerând că după art. 407 pr. civ., se pot urmări din bunurile arătate în acest articol și anume vitele debitorului, nutrețul pe două luni, căruța, etc., numai pentru creanțe rezultate din chirii, arezi și alte creanțe arătate de acest articol și în lipsă de altă avere a debitorului;

Că, în ceea ce privește creanța de chirie, aceasta este creanța locatorului, ce a pus la dispoziția chiriașului un lucru, și pentru folosința lui, locatorul este creditor al chiriașului;

Dispoziția aceasta s'a pus de legiuitor, pentru ca chiriașii să poată mai cu înlesnire căpăta locuință, prin asigurarea mai mare ce se dă locatorilor, de a-și satisface creanțele lor.

Că în speța de față se vede că ceea ce datora contestatorul nu era prețul folosinței, adică chiria, ci restituirea unei sume de bani, deținută fără drept de contestator, cum și o sumă de bani drept daune;

Că nefiind o creanță de chirie, pe baza acestei creanțe intimatul nu putea urmări din lucrurile arătate la art. 407 pr. civ., astfel că prima susținere a contestatorului se găsește întemeiată.

Considerând că al. 2 al art. 407 pr. civ., arată că sunt scutite dela urmărirea animalele destinate pentru cultura pământului, iar al. 4 al aceluiaș articol arată că sunt scutite o vacă, sau doi boi, sau cinci capre, etc.; că aceste aliniate nu se contrazic între ele, ci vizează două situații deosebite: al. 2 vizează pe cultivatorii de pământ, cărora nu li se pot urmări animalele de muncă, iar al. 4 vizează pe oricine, căruia, indiferent de ocupația pe care o are, nu i se poate urmări sau o vacă, sau doi boi, etc., după alegerea sa.

Că rezultă astfel, că în cazul când s'ar face urmărirea contra unui cultivator de pământ, acesta beneficiază în afară de neurmărirea vitelor de muncă, și de neurmărirea unei vaci, sau a doi boi, după alegerea sa;

Că în speța de față nu se contestă că contestatorul este cultivator de pământ;

Că în cazul acesta, contestatorul beneficiază în afară de neurmărirea celor doi boi, necesari culturii pământului, și de neurmărirea vacii, cum și a nutrețului pe două luni a acestor vite.

Că fiind astfel, contestația se admite în parte.

Pentru aceste motive, redactate de d-l jude Hariton Udrea, admite în parte contestația.

Semnați: N. Georgescu-Ceptura, Hariton Udrea.

Cărți apărute:

Legea despre Instanța adolescenților cu datele statistice despre activitatea instanței adolescenților din Oradea, dela 1 Ian. 1914 până la 15 Sept. 1928 de dr. Carol Nesselrode, judecător de ședință la Trib. Bihor cu gr. de Consilier de Curte apel.

Un mic volum foarte interesant, cu caracter de monografie, de 86 pagini. — Oradea, Tip. „Diecesană“. — Prețul 80 lei.

*

Contenciosul actelor administrative de autoritate, doctrină și jurisprudență, de Mihail Iorgulescu, doctor în drept, licențiat în filosofie, avocat și profesor.

Un volum de 235 papini. O monografie a contenciosului actelor administrative, chestiune mult debătută în timpul din urmă, în care partea de doctrină și în special de drept comperat ocupă un loc însemnat.

*

Istoria Baroului de Dolj, 1864 — 1928, de George Mil. Demetrescu, avocat-publicist.

Un volum de 593 pagini, cu anexe și ilustrațiuni în text, urmat de legile pentru organizarea corpului de avocați.

Baroul de Dolj are un trecut glorios care merită a fi cunoscut. Din sânul său s'au distins avocați și juriconsulți cari au ilustrat bara Justiției și tribuna Parlamentului. Lucrarea publicată de d-l George Mil. Demetrescu, va fi citită cu interes și profit și nu ne indoim că va avea numeroși cititori în lumea juridică, care va afla fazele prin care a trecut organizarea corpului de avocați din Dolj dela primile începuturi sub decanatul lui P. Chițu până la actualul decan, d-l Dem. D. Stoinescu, căruia Baroul i-a conferit pentru a treia oară această demnitate.

Incheerea Contractelor Comerciale

(Art. 35 — 39 C. com.)

O foarte interesantă monografie de 171 pagini de E. CRISTOFORANU, doctor în drept de la Roma avocat, București, „Tiparul Românesc“ S. A.

Lei 150

Administrația revistei roagă pe d-nii abonați în restanță a-i trimite cât mai neîntârziat costul abonamentului rămas neachitat